

วัน^{นี้} ๑๖ กุมภาพันธ์ ๑๔ ๑๐.๔๕ น. ฝนที่ตกลงมาก่อนหน้า^{นี้}ครึ่งชั่วโมงกำลังซา ฝนหยาดเล็ก
ลงและตกแบบอ้อยอิง

วัน^{นี้}ตั้งแต่เช้า (อันที่จริงตั้งแต่เมื่อคืน) คิดถึงใครคนหนึ่งเป็นบ้า ถูกละ เป็นบ้า ก็เร้า
นะซี.....บ้า

คนที่อึดอัน^{นี้}ตันใจ มองดูฝนปรอย ลมพัดกับละอองน้ำขณะที่มีใครคนหนึ่งวนเวียนอยู่ในห้วงนึก
ข้างเป็นสุขกับความทุกข์แท้ ๆ เทียว (อันที่จริงจะว่าสุขกับความทุกข์ก็ดูจะไม่ถูกต้องนัก ควร
จะเป็นซึ่งกับความทุกข์มากกว่า ไซ้...ซึ่งกับความทุกข์เสียจนหวน)

อีกไม่นานเราก็ไปจากที่นี่ ไปเพราะความจำใจ แต่ยังไม่ ไซ้ ก็ต้องไป

มันหมายถึงว่า อีกไม่นานนะแหละ ที่เราจะต้องจากคนที่เรารักเราคิดถึงไปให้ห่างไกล ห่าง
ไกลในระยะทาง แต่เผื่ออารมณ์ได้มากยิ่งขึ้น แรงยิ่งขึ้น

ทำไมนะ ความหวังและความรักจึงแปรผันโดยตรงกับระยะทางเสียเหลือเกิน ยิ่งห่างคนที่เรารัก
ความหวังก็ยิ่งลางเลือน และยิ่งคลอนแคลน ความไม่แน่ใจก็มีมากขึ้น มากขึ้น

ถูกละ เราไม่แน่ใจ

ไม่แน่ใจเขานะซี ไม่ใช่ไม่แน่ใจในตัวเรา

ก็ไม่เคยบอกรักเขาสักครั้ง ไม่เคยเกี้ยวเขาสักคำ...poor boy !!!

ทำไมหรือ...?

ก็ไม่กล้า กลัวความผิดหวัง ก็เพราะเคยพลาดหวังมาเสียจนลาค จนขาด...

ปราชญ์กล่าวว่า “อย่ายึดอะไรให้มากนัก อย่าหวังอะไรให้มาก เพราะสิ่งที่เรายึดนั้นมันไม่
จีรัง มีแตกดับ ผลสุดท้ายก็เหลือแต่ความว่างเปล่า”

ปราชญ์คน^{นี้}เห็นทีจะเคยพลาดหวัง จนขาดอย่างเราละกระมัง

(แต่คงไม่รักแรงอย่างเรา)

ก็เพราะอดสำหัดเตือนตัวเองอย่าง^{นี้}มาโดยตลอด ทั้งคิดว่า “หากเขาสนใจเรา ชอบเราบ้าง
เขาก็คงไม่ไปไหนเสีย ดู ๆ กันไปก่อนเถิด เวลามักเป็นเครื่องตัดสินที่ดี”

ก็เพราะคิดอย่าง^{นี้} พอมา^{นี้}รู้ตัวว่า ตัวกำลังจะไป แล้วจะเอาเวลาที่ไหนมาตัดสินอีกเล่า ถ้า
อาศัยเวลาตัดสินคราว^{นี้} เห็นทีจะพลาดอีกแล้ว

ความรักขึ้นอยู่กับเวลาและโอกาส ว่ามีโอกาสดและเวลาเท่าใด

โอกาสสำหรับพบปะ สนทนา สำหรับหัวใจ

เวลาสำหรับการดูใจ การไตร่ตรอง

แต่เรากำลังขาดทั้งโอกาส และกำลังจะขาดเวลา

และกำลังจะขาดใจ...

ไอ้หัวใจอ่อน ๆ ของกูเอ๋ย ทำไมอยู่เฉยเฉยอยู่ไม่ได้

ก็แล้วทำไมไม่สนใจใครเข้ามาแต่ต้น ๆ มื่อเล่า

เรากำหนดหัวใจได้หรือว่า จะชอบใคร รักใคร เมื่อใด

กำหนดได้หรือว่า พอปีนั้น ปีนี้ ถึงจะคิดถึงความรัก

ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ความรักดอก แต่เป็นเครื่องคิดเลข

ให้เครื่องคิดเลขกำหนดความรัก ดูถูกหัวใจตนเองนั่นละ

ก็เพราะเราไม่เป็นคนอย่างนั้นนะซี ถึงได้กั้นโศกอยู่อย่างนี้

โศกา เสียจนน้ำตาไม่ไหล

รักใคร ชอบใคร ไม่บอกให้เขารู้ แล้วเขาจะรู้ได้อย่างไร ?

ก็บอกแล้วนี่ บอกด้วยตา ด้วยการแสดง ก็น่าจะรู้

หนักแน่นกว่าถ้อยคำเสียอีก

เมื่อสองวันก่อน เป็นวันแห่งความรัก วัน valentine

ฝากหัวใจและความคิดถึงให้เขา เขาคงจะไม่รู้

เก็บเอาไว้เองเถิดหัวใจ เก็บความรักเอาไว้ เก็บเอาไว้ อัดเอาไว้ เก็บเอาไว้ อัดเอาไว้

ถ้าหัวใจมันทนไม่ได้ ก็ให้มันแตกดับไปเสียเถิด หัวใจของเราเองที่ ถูกละ ถ้ามั่นทนไม่ได้

ก็ให้มันแตกดับไปเสีย จะตายเพราะรัก...ก็ให้รู้...

แล้วทำไมไม่บอกเขา พูดกับเขาเล่า

ความจำเป็นของหัวใจ กับหน้าที่ กับความศรัทธา กับมิตรภาพ เมื่อเทียบกันแล้ว เราบอก

ไม่ได้เราพูดไม่ได้ บอกไม่ได้

ที่รัก เธออย่ารู้เลย... ฟังออกเธอไม่ได้ ไม่ได้จริง ๆ